

Милосав Тешић – Песме

ПРЕТРЕС КУЋЕ

Шљивом бехар – пролеће. С пропланака, с гајева девојчи се природа. А у кући претрес је.– Мамицу ти четничку, где је слика Краљева!? – виче тројка скојевска. – Затурила негде се одговара деда им. – Шкрипе шкриње, полице – Кревет срушен, проваљен, а климаве столице под чизмама крцкају. (Скочи мачак с пенцера – уврх трешње попне се.) – Претурање, лупњава. С пећи чунак тандркне. Из раздртог цемпера испадају ораси. Тресак, вика, тутњава – Зачују се таваном. – Кријеш вуну, пшеницу мамицу ти четничку! (Смрси старац у недра: Нисам четник – Србин сам.) – Крваву ти чесницу, хајде подрум отварај! – Бурад, каце и ведра Испремећу момчине. – Угледају празан рам... Цикне један чворугав: Нану ли ти нанину, Немаш слику – имаш рам! Зар те није, стоко, срам! – Кундак, шака – дедов крик. – Кроз копрену тамину Крену даље скојевци. – А из гуња убога шушка деду сличица Краља Петра

ЈАГОРЧЕВИНА*

Јагорчевина! – тек што рекох крепко, а јаблан букну, чемпрес листопадан, и с лица марта закашља се лето – куд ваздух вук је, смршао и гладан, куд бубри разлог да се каже горче: Почетак года трагично је радан, ма како близак – предалек си, Творче, а руном смета зимин крах се пали у датив-лику Примулае вернали. Кад зима пукне, кад већ проспе врећу, белина шљоне, ‘алост сва пропупи, а лиске пусти дирљив сјај по смећу топлоте ране, што се благо купи по повртњаку зала негованих. Измили Месец с лисицом у рупи и вршља сламнен, руку неопраних, а његов пралик заправо се ‘али у рефрен-склопу Примулае вернали. Јагорчевином, чак у фебруару, земаљских скрби просмехне се листа: горчине њене дејствују у пару, у ломном ритму, као повест Христа. Што ‘утом цвету засузило око, јадничку то се искон као блиста (калаштуре се узносе високо!), те он се пусти да га занос свали под љупкост звука: Примулае вернали. Низ јаружишта, урвине и дрече, куд грабљивице туку се и гоне, у обасјању раздвоји се вече: видици пукну, тропосфера клоне, зашушти тешко, као шум из гроба да тегли некуд, те се звезде склоне у плетер душе, с које се тескоба

Другога.

(1989)

ИМА НЕКА ВАСИОНА

Јер, ипак, “има нека васиона”,
што каза сељак, осушен и спечен.
У ритму бића окреће се она,
по кршу врља; тек у час ће речен,
кад тело зађе, кад се смори туча,
да пукне зрном, да се разобруча.
Јер, ипак, “има нека васиона”,
што каза онај јагањеце што пасе.
Раздвоји склоп јој, Милости и Спасе,
да махне, широм, вратима четворма.
Овако шта ће јадник сиромашак:
да слуша облак како коми грашак? –
а ипак “има нека васиона”.

(2001)

ШЉИВА СРПСКА

Гледам: за сузу српских терена,
као у ‘алби, замичу братства –
удишу, успут, мирис од сена.
Слушам и ‘агор: као кад паства
хришћана креће, зором, у жетву.
Куд ли да пође овај тумарач;
с раскршћа ког ли Месечев цвет му
табане праши, скупив у ‘арач
пуцњаву летњу – с које већ прска,
с пчелом у месу, шљива – а српска?
Шклопоће, дрчи отпадак смисла –
опанак крпљен: праслика трења
земље и звезда, Србија с виса
јаглике бере с унезверења
моје јединине, што се котрља,
одскаче, тумба, сва у мутљагу
стварности мучне, чија се брља
осећа свукуд – воња по трагу
визија лепих, с којих тек прска,
с брегова плавих, шљива – а српска.
Воћке кад раде, почне и збрка
у песимизму: чашке трезноће,
бачве пијанства чин су и сврха
двојног јединства, које ме хоће
смаћи са кичме непостојања

у зрну круни – слушни јој канали
као да зричу: Примулае вернали.
Па како, робе, да расканта то се:
јер ја сам бићем суфикс шумних веза,
резерват праска кад се руже косе –
а смрт и ‘ивот тек су метатеза
у темпу ‘урбе? – Застао у свести,
о како сузи рубин црног слеза
по галоп-свету лажних благовести -
а ја бих пена да се бруши, кали,
уз припев-пратњу: Примулае вернали .

(2002)

* Песма Јагорчевина објављује се први пут.

родне близине, што се расцвета
по сиромаштву свакојих грана,
тужна у двору давнашњих лета,
с чијих се крошњи, орах кад прска,
блиско заплави шљива – а српска.
Капни ми, тропно, трудна од зрења,
попут доброте којом се прашта:
није ми лако бити сред врења
кад се раскипи с јесењих башта.
Шљивов је видик разгранат, широк,
али и ломан – готов да кљокне.
С њега се човек, Божији прирок,
у надахнућу, отисне, пропне
у озарење: свемир где прска,
сложно где прашти шљива – а српска.
Дремај, тежино тамјана модрог:
ти си ми гримиз с Тајне рођења,
спомен на софру модрила родног,
чему се враћам из отуђења,
носећи крпе свакојих прња.
Спавај, под родом, летино блага,
стровилом кљукни кад се скотрља
јесен са брда. – Нека се страда:
мени, по глави, крши се, прска,
с круном о небу, шљива – а српска.

(2001)